

CHƯƠNG XIV: PERCY VÀ CHÂN NHỒI BÔNG

Harry là người đầu tiên trong phòng tỉnh dậy vào sáng hôm sau. Cậu nằm ườn trên giường một lát, ngắm nhìn bụi bay lơ lửng trong tia nắng mặt trời đang chiếu qua khung không của cái màn bốn cọc, nhấm nháp các ý nghĩ dễ chịu hôm nay là ngày thứ Bảy. Tuần đầu tiên của học kỳ có vẻ dài hơn bao giờ hết, giống như một tiết học Lịch sử Pháp thuật lê thê.

Đắm chìm trong sự im lặng buồn ngủ và cái nhìn không chút vấn đục vào các tia sáng mặt trời, đó thực sự là một ngày nghỉ. Cậu kéo rèm qua bên giường, ngồi dậy và bắt đầu mặc quần áo. Âm thanh duy nhất ngoài tiếng kêu lú lú của lũ chim từ xa vắng lại là tiếng thở sâu của các bạn cùng phòng của nhà Gryffindors. Cậu cẩn thận mở cặp sách, lấy ra một mẫu giấy da, cái bút lông ngỗng, đi ra khỏi phòng ngủ và đến phòng sinh hoạt chung.

Đi thẳng đến chiếc ghế bành cũ kỹ êm ái ưa thích của cậu bên cạnh đồng lửa giờ đã tắt, Harry ngồi xuống đầy thoải mái, mở cuộn giấy da và nhìn quanh gian phòng. Các mẫu giấy da vụn nhàu nhĩ, các mẫu Gobstones (đá-đom? - HĐ) cũ, những cái bình rỗng, và những mẫu giấy gói kẹo thường vung vãi trong phòng sinh hoạt chung vào cuối mỗi ngày đã được dọn sạch, chỉ còn lại những cái mũ gia tinh của Hermione. Lơ đãng tự hỏi có bao nhiêu con gia tinh đã được thả tự do liệu có muốn được như vậy hay không, Harry mở nắp bình mực, nhúng cây bút lông vào đó, sau đó giữ nó lơ lửng cách bề mặt màu mòng nhợt, nhả mìn của mẫu giấy da không 1 inch (~2,5cm - HĐ) và cậu nghĩ rất lung ... nhưng sau một phút hoặc hơn, cậu nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào cái lò sưởi trông trơn, hoàn toàn không biết viết gì.

Bây giờ cậu mới thực sự nhận thức được là Ron và Hermione đã phải khó khăn như thế nào khi viết cho cậu các bức thư trong mùa hè vừa qua. Làm sao mà cậu có thể kể cho chú Sirius mọi việc đã xảy ra trong tuần vừa rồi và hỏi chú các câu hỏi mà cậu đang nung nấu trong lòng mà không để cho bọn đánh cắp thư nhận được những thông tin cậu không muốn bọn chúng biết?

Cậu ngồi bất động một lúc, nhìn chăm chăm vào cái lò sưởi, sau đó, cuối cùng đi đến quyết định, cậu nhúng cây bút lông ngỗng và bình mực một lần nữa và cứng quyết đặt bút lên mẫu giấy da.

Chú Snuffles (Khụt Khịt - bí danh của chú Sirius -HĐ) - thân mến,

Con hy vọng là chú vẫn khỏe, tuần đầu tiên trở lại đây thật là tồi tệ, con thực sự vui mừng khi ngày cuối tuần đến.

Bọn con đã có giáo viên môn Nghệ thuật phòng chống thể lực hắc ám mới, đó là giáo sư Umbridge. Bà ấy dễ thương gần bằng mẹ của chú. Con viết cho chú bởi vì cái điều mà con đã viết cho chú mùa hè vừa qua lại xảy đến với con đêm qua khi con bị phạt ở chỗ giáo sư Umbridge.

Tất cả bọn con đều nhớ người bạn to lớn, và hy vọng người bạn đó sẽ trở lại sớm.

Hãy viết thư trả lời con thật sớm nhé.

Chào chú,

Harry

Harry đọc lại lá thư vài lần, cố gắng đọc nó như một người không có liên quan. Cậu không thể phát hiện cái mà cậu đang nói đến – hay người mà cậu đề cập đến – nếu chỉ đọc bức thư này. Cậu hy vọng là chú Sirius sẽ hiểu được lời bông gió về bác Hagrid và nói cho bọn cậu biết khi nào bác quay về. Harry không muốn hỏi một cách trực tiếp phòng trường hợp câu hỏi sẽ lôi cuốn sự chú ý về cái mà bác Hagrid có thể đang làm trong lúc bác không có mặt tại trường Hogwarts.

Mặc dù đây là một lá thư ngắn, nhưng cậu đã mất nhiều thời gian để viết xong nó; ánh nắng đã trườn qua nửa gian phòng trong khi cậu viết thư và cậu đã có thể nghe thấy những tiếng động xa xôi vọng lại từ những chuyển động trong phòng ngủ phía trên. Gắn xi lên mẫu giấy da cẩn thận, cậu treo qua lỗ hổng trên bức chân dung và đi đến Chuồng Cú.

Ta sẽ không đi lối đó nếu ta là cậu, Nick Suýt Mất Đầu nói, trôi lơ lửng qua bức tường phía trên đầu Harry khi cậu bước trên lối đi. Peeves đang chuẩn bị một trò quậy để chọc người tiếp theo bằng ngang qua bức tượng bán thân Paracelsus ở giữa hành lang đấy.

Có phải là bức tượng đó sẽ rơi trúng đỉnh đầu tôi không? Harry hỏi.

Kỳ quặc thật, trúng phóc, Nick Suýt Mất Đầu nói với giọng tẻ ngắt. Sự quỉ quyệt chưa bao giờ là thế mạnh của Peeves. Ta phải cố gắng kiểm cho ra Bloody Baron... ông ta có thể ngừng cái trò đó lại ... gặp cậu sau nhé, Harry

Vâng, tạm biệt, Harry nói và thay vì rẽ phải, cậu rẽ sang trái, chọn một lối đi xa hơn nhưng an toàn hơn để đến Chuồng Cú. Tinh thần cậu phấn khởi hẳn lên khi cậu đi qua các ô cửa sổ nối tiếp nhau và nhìn thấy bầu trời xanh rực rỡ; lát nữa cậu sẽ luyện tập, cuối cùng thì cậu cũng được trở lại với sân Quidditch.

Có cái gì đó cọ vào mắt cá chân cậu. Cậu nhìn xuống và thấy con mèo xương xẩu màu xám của Thầy Giám thị, bà Norris, đang lượn lơ quanh cậu. Con mèo hướng đôi mắt màu vàng trông như ngọn đèn vào cậu trong giây lát rồi biến mất ra đằng sau bức tượng Wilfred Ké đăm chiêu.

Tao chẳng làm gì sai cả, Harry gọi với theo con mèo. Nó có vẻ của một con mèo không thể sai lầm khi báo cáo mọi việc lên chủ nó, Harry không biết tại sao; rõ ràng là cậu có quyền đi lên Chuồng Cú vào một buổi sáng thứ Bảy.

Mặt trời đã lên cao và khi cậu đi lên tới Chuồng Cú, các ô cửa sổ không có kính làm loá mắt cậu; ánh nắng chói chang đan chéo vào nhau trong căn phòng hình tròn chứa hàng trăm tổ cú đặt ở các dầm trên mái nhà, một chút xáo động trong ánh mặt trời buổi sáng sớm, một vài con cú hẳn là mới đi săn trở về. Sàn nhà phủ đầy rơm rạ kêu răng rắc khi cậu bước qua những cái xương bé tí, nghiêng cổ tìm con Hedwig.

Mày đây rồi, cậu nói, khi phát hiện thấy con cú đang đậu gần đỉnh của mái vòm trần nhà. Bay xuống đây, Tao cần gửi một bức thư."

Với một tiếng kêu trầm trầm, con cú si đôi cánh trắng và lượn xuống vai cậu bé.

Phải, tao biết lá thư này để bên ngoài gửi người có tên là Snuffles, cậu nói với con cú, đưa cho nó bức thư mà nó ngậm chặt trong mỏ, và không biết chính xác tại sao, cậu thì thầm, nhưng nó là cho chú Sirius, nhớ chưa?

Con cú chớp đôi mắt to cồ cộ và cậu biết điều đó có nghĩa là nó đã hiểu.

Bay cho cẩn thận nhé, Harry nói và cậu đưa con cú ra một trong các ô cửa sổ; nó tỳ lên tay cậu trong giây lát rồi Hedwig cất cánh bay vào bầu trời trong sáng. Cậu theo dõi con cú cho đến khi nó chỉ còn là một chấm màu đen nhỏ bé và cuối cùng biến mất, sau đó chuyển tia nhìn sang túp lều của bác Hagrid, túp lều trông rất rõ khi nhìn từ cửa sổ này, và hiển nhiên là không giống như thường lệ, ống khói không có khói bốc lên còn các bức rèm thì vẫn kéo xuống.

Các ngọn cây trong Khu Rừng Cấm đu đưa nhẹ nhàng. Harry nhìn đám cây, thưởng thức không khí trong lành mơn man trên mặt cậu, nghĩ về trận Quidditch sắp tới... rồi cậu nhìn thấy nó. Một con ngựa có cánh khổng lồ trông như loài bò sát, giống những con ngựa đã kéo xe cho trường Hogwarts, con ngựa có cánh phủ đầy lông đen xoi rộng đôi cánh như một con thần lằn bay đang bay khỏi những cái cây, trông giống một con chim khổng lồ kịch cỡm. Con ngựa lượn tròn, sau đó lao trở lại sau những cái cây. Toàn bộ sự việc xảy ra quá nhanh, đến mức Harry khó có thể tin được cái mà cậu vừa nhìn thấy, trừ phải cậu bị điên.

Cửa Chuồng Cú mở ra đằng sau cậu. Vẫn còn sững sờ, cậu quay nhanh lại và nhìn thấy Cho Chang đang cầm một lá thư và một cái gói trong tay.

Chào, Harry máy móc nói.

Ờ... xin chào, cô bé nín thở nói. Tôi không nghĩ là có ai lại lên đây vào sáng sớm như thế này ... Tôi chỉ vừa chợt nhớ ra cách đây 5 phút, hôm nay là sinh nhật má tôi.

Cô gi cái gói lên.

À há, Harry nói. Đầu óc cậu đặc lại. Cậu muốn nói một cái gì đó khôi hài và thú vị, nhưng ký ức về những con ngựa có cánh khủng khiếp đó vẫn còn quá sống động trong đầu cậu.

Một ngày đẹp trời, cậu nói, hắt hàm ra hiệu về cửa sổ. Ruột cậu quặn thắt lại vì bối rối. Thời tiết. Cậu đang nói chuyện về thời tiết...

Ờ phải, Cho nói và nhìn quanh để tìm một con cú thích hợp. Rất tuyệt để chơi Quidditch. Tôi đã không ra ngoài cả tuần nay rồi, cậu thì sao?

Cũng vậy, Harry nói.

Cho lựa lấy một con cú trong đám cú của trường. Cô vẫy nó đậu xuống cánh tay mình và đỡ dành nó giơ chân ra để cô buộc cái gói vào.

Này, nhà Gryffindor đã kiếm được Thủ môn mới chưa? cô hỏi.

Đã, Harry nói. Đó là bạn tôi tên là Ron Weasley, cậu có biết cậu ấy không?

Người ghét bảo đó hả? Cho nói không sốt sáng lắm. Cậu ấy giỏi chứ?

Ờ, Harry nói, Tớ nghĩ là như thế. Tớ chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy chơi thử bởi tớ đang bị phạt Cấm túc mà.

Cho ngược nhìn lên, cái gói buộc dờ vào chân con cú.

Cái bà Umbridge đó thiệt là bần tính cô bé nói rất nhỏ Giam cầm cậu vì cậu đã nói sự thật về lý - lý -lý do mà ảnh đã chết. Mọi người đã nghe cả rồi, việc đó lan ra toàn trường. Cậu đã thực sự dũng cảm dám đứng lên để xem khinh bà ta như vậy.

Harry nở nang hết cả ruột gan đến mức cậu cảm thấy như thể cậu đang trôi đi vài inch trên sàn nhà vùng vãi đầy rơm. Ai lại có thể quan tâm đến cái con ngựa bay ngu ngốc đấy chứ; Cho đã nghĩ cậu thực sự dũng cảm. Trong chốc lát, cậu cân nhắc xem cậu có nên cho Cho xem cánh tay bị cắt của cậu không khi cậu giúp cô bé cột bức thư vào chân con cú... nhưng trước khi cậu có thể thực thi cái ý nghĩ táo gan đó, cánh cửa Chuồng Cú lại mở ra.

Thầy giám thị Filch thở khò khè và bước vào gian phòng. Có những đốm màu tím trên hai gò má gân guốc và hõm xuống của thầy, cằm thầy giật giật và mái tóc mỏng màu xám của thầy rối bù; rõ ràng là thầy vừa chạy đến đây. Bà Norris chạy lon ton theo gót thầy, liếc nhìn những con cú trên cao và kêu meo meo thêm khát. Có tiếng vỗ cánh ở phía trên và một con cú lớn màu nâu tấp tắp cái mỏ với vẻ đe dọa.

A ha! thầy Filch nói và tiến một bước quả quyết về phía Harry, hai má xệ xuống của thầy rung rung vì giận dữ. Ta đã nhận được một lời cảnh báo là trò đang có ý định đặt hàng một ổ Bom Phân rất lớn

Harry thu tay lại và nhìn chằm chằm vào thầy Giám thị.

Ai nói với thầy điều đó ạ?

Cho hết nhìn Harry lại chuyển sang thầy Filch, cô cau mày không tán thành; con cú vẫn nằm trong tay cô bé, đang buồn chán đứng trên một chân, kêu những tiếng kêu thúc giục nhưng cô lờ đi.

Ta có những nguồn tin riêng, thầy Filch rít lên bằng giọng hài lòng với bản thân. Bây giờ trò hãy đưa cái mà trò định gửi đi ra đây.

Cảm thấy hết sức may mắn vì cậu đã không chậm trễ gửi lá thư đi, Harry nói, Em không thể, em đã gửi nó đi rồi.

Đi rồi? Filch nói, khuôn mặt thầy trở nên méo mó vì thịnh nộ.

Đã đi rồi ạ, Harry bình tĩnh nói.

Filch há miệng giận dữ trong vài giây, sau đó nhìn vào bộ quần áo của Harry.

Làm sao ta biết được là cậu không giấu nó trong túi?

Bởi vì...

Em đã nhìn thấy Harry gửi nó đi rồi, Cho giận dữ nói.

Thầy Filch quay lại phía cô bé.

Trò đã nhìn thấy -?

Đúng thế, em đã nhìn thấy, cô bé khẳng định.

Có một khoảng dừng khi thầy Filch nhìn trừng trừng vào Cho và cô bé đáp trả, sau đó thầy giám thị quay gót và đi về phía cửa. Thầy đặt tay lên tay nắm cửa, dừng lại và quay lại nhìn Harry.

Nếu như ta mà bắt gặp dù chỉ là một quả Bom Phân -

Thầy quay bước xuống thang. Bà Norris ném một cái nhìn thèm muốn lần cuối vào những con cú trước khi đi theo thầy.

Harry và Cho nhìn nhau.

Cám ơn, Harry nói.

Không có vấn đề gì, Cho nói, cuối cùng thì cô cũng buộc xong cái gói vào chân con cú, gương mặt cô hơi hồng lên. Cậu không đặt hàng Bom Phân đấy chứ?

Không, Harry nói.

Tớ tự hỏi, tại sao ông ấy lại nghĩ là cậu đang ở đây? cô bé nói trong lúc mang con cú ra cửa sổ.

Harry nhún vai. Cậu cũng bị hoang mang chẳng kém cô, mặc dù rất lạ lùng là nó chẳng làm cậu chú ý lắm vào lúc này.

Họ cùng rời Chuồng Cú. Tại lối đi hành lang đèn tối chái nhà phía Tây của lâu đài, Cho nói, Tớ đi lối này. Ờ...Gặp lại cậu sau nhé, Harry.

Ờ... hẹn gặp sau.

Cô bé mỉm cười với cậu và bước đi. Harry đi tiếp và cảm thấy vô cùng phấn chấn. Cậu đã có thể nói chuyện một cách trọn vẹn với Cho mà không bị lúng túng... Cậu thực là dũng cảm khi phản đối bà ấy như vậy... Cho đã bảo cậu là người dũng cảm ... Cô ấy không ghét cậu vì cậu vẫn còn sống...

Dĩ nhiên là cô ấy thích Cedric hơn, cậu biết điều đó... cho dù nếu cậu mời cô ấy đi dự Vũ hội trước khi Cedric làm việc đó, mọi việc có thể đã đi theo một hướng khác ... cô ấy có vẻ thực sự tiếc khi từ chối lời mời của Harry ...

Chào buổi sáng, Harry nói vui vẻ với Ron và Hermione khi cậu nhập bọn cùng họ tại bàn của nhà Gryffindor ở Đại sảnh Đường.

Cái gì làm bạn trông phờ phạc thế? Ron nói, nhướn mắt nhìn Harry đầy ngạc nhiên.

Ờ... trận Quidditch sắp tới, Harry vui sướng nói, kéo một đĩa tương thịt lợn muối xông khói và trứng về phía mình.

Ờ... phải... Ron nói. Cậu đặt miếng bánh mì nướng đang ăn dở xuống và uống một ngụm lớn nước bí ngô. Sau đó, cậu nói Nghe này... bạn có thể ra sân sớm một chút cùng mình

không? Chì là...tớ muốn được thực hành một chút trước khi luyện tập thôi? Bởi vì tớ có thể, bạn biết đấy, khởi động trước một tý (? -HĐ).

Được thôi, Harry nói.

Nghe này, tớ nghĩ là các bạn không nên đi, Hermione nghiêm túc nói. Cả hai người còn cả đồng bài tập chưa hoàn thành -

Nhưng cô đột nhiên ngừng lại; chuyển thư buổi sáng đã đến và như thường lệ, một con cú ngậm trong mỏ tờ Nhật báo Tiên tri bay về phía cô bé, vừa bay vừa kêu the thé, nó đậu một cách khinh suất xuống gần lộ đường và giơ chân ra. Hermione bỏ một đồng Knut vào cái túi bằng da của con cú, nhặt lấy tờ báo, và lướt nhanh tranh nhất trong khi con cú bay đi.

Có gì hay không? Ron nói. Harry nhe răng cười, vì biết là Ron đang muốn kéo cô bé nhăng đi khỏi đề tài bài tập ở nhà.

Không có, cô bé thở dài, Chỉ là chuyện hết sức vớ vẩn về vụ kết hôn của tay chơi bass trong nhóm Weird Sisters (những chị em của định mệnh - HĐ).

Hermione mở tờ báo và biến mất sau tờ báo. Harry giành hết tâm trí vào một đĩa thịt lớn muối hun khói và trứng khác. Ron nhìn chăm chăm vào các cửa sổ cao, trông như có vẻ đang bận tâm với một suy nghĩ nào đó.

Đợi một chút, đột nhiên Hermione nói. Ôi không... chú Sirius này!

Có chuyện gì vậy? Harry nói, giật tờ báo một cách thô bạo khiến cho nó bị rách toạc ra ở giữa, và kết quả là cậu và Hermione mỗi người cầm một nửa tờ báo.

Bộ Pháp thuật nhận được thông tin từ một nguồn đáng tin cậy nói rằng Sirius Black, kẻ giết người hàng loạt khét tiếng ... vân vân và vân vân... hiện đang lẩn trốn tại Luân đôn!" Hermione đọc từ nửa tờ báo nằm trong tay bằng giọng thì thầm đau khổ.

Chính là Lucius Malfoy, tớ cược đây, Harry hạ thấp giọng giận dữ. Hắn đã nhận ra chú Sirius trên sân ga...

Cái gì? Ron hong sợ nói. Cậu không định nói là...

Suyt! cả Harry và Hermione cùng nói.

..."Bộ cảnh báo cộng đồng phù thủy là Black hết sức nguy hiểm... hắn đã giết 13 người ... trốn thoát khỏi nhà tù Azkaban ..."

Lại những thứ rác rưởi như thường lệ, Hermione kết luận, ngả nửa người lên nửa tờ báo, nhìn Harry và Ron đầy sợ hãi. Chú ấy sẽ không thể rời khỏi ngôi nhà đó một lần nữa, không thể, cô bé thì thầm. Cụ Dumbledore đã cảnh cáo chú ấy không được làm như thế.

Harry rầu rĩ nhìn xuống mẫu báo mà cậu vừa giật rách. Phần lớn của trang báo là qung cáo bán hạ giá Trang phục cho Mọi dịp của Bà Malkin.

Này! cậu nói và vuốt phẳng tờ báo ra để Hermione và Ron có thể nhìn thấy. Nhìn đây nè!

Tớ có đủ quần áo rồi, Ron nói.

Không phải cái đó, Harry nói. Nhìn đi... cái mẫu tin nhỏ ở đây cả ...

Ron và Hermione cúi người sát hơn; mẫu tin rất sơ sài, chỉ chiếm một đoạn dài khoảng 1 inch (~2,5 cm - HĐ) ngay ở cuối cột báo. Nó có tựa đề:

Một vụ xâm nhập Bộ Pháp thuật

Sturgis Podmore, 38, ngụ tại số 2, Laburnum Gardens, Clapham, đã xuất hiện trước toà án Wizengamot với tội danh đột nhập và cố gắng đánh cướp Bộ Pháp thuật hôm 31 tháng 8. Podmore bị một phù thủy canh gác của Bộ Pháp Thuật có tên là Eric Munch bắt giữ, ông này bắt quả tang Sturgis Podmore đang cố gắng đột nhập qua cánh cửa được bảo vệ chặt chẽ nhất vào lúc 1h sáng. Podmore từ chối phát biểu để tự bảo vệ đã bị buộc phạm cả hai tội danh trên và nhận bản án 6 tháng tù tại nhà tù Azkaban.

Sturgis Podmore? Ron chậm rãi nói. Ông ấy là cái người có mái tóc dày bờm xờm đúng không? Ông ấy cũng tham gia vào Hội Huynh đệ...

Ron, suy! Hermione nói, nắm cái nhìn lo lắng ra xung quanh.

6 tháng ở Azkaban! Harry sững sờ thì thầm. Chỉ vì cố gắng đột nhập qua một cái cửa!

Đừng có ngốc thế, đó không chỉ là bởi vì ông ấy đột nhập qua một cái cửa. Ông ấy làm cái quái quỷ gì ở Bộ Pháp thuật vào lúc 1h sáng nhỉ? Hermione thở ra.

Cậu có cho là ông ấy đang làm gì đó cho Hội Huynh đệ không? Ron thì thầm.

Khoan đã... Harry nói từ từ. Sturgis chính là người đáng lẽ sẽ đến đón và đưa chúng ta đi, nhớ không?

Cả hai đưa nhìn cậu.

Phải, ông ấy đáng lẽ là một trong những người bảo vệ chúng ta đi đến Ngã Tư Vua, nhớ không? Và thầy Moody rất bức mình vì ông ấy không trở lại; cho nên ông ấy không thể tham gia vào công việc với bọn thầy ấy, đúng không?

Phải, có lẽ họ không nghĩ tới khả năng ông ấy bị bắt giữ, Hermione nói.

Đó có thể là một vụ mưu hại! Ron xúc động kêu lên. Không được – nghe này! cậu tiếp tục, hạ giọng xuống thấp khi bắt gặp cái nhìn đe dọa trên gương mặt của Hermione. Bộ Pháp Thuật nghi ngờ ông ấy là người của cụ Dumbledore – có lẽ thế, tớ cũng không biết nữa – họ như ông ấy tới Bộ Pháp Thuật, và ông ấy cũng chẳng đột nhập qua cái cửa nào hết! Có thể họ đã nghĩ ra cái cớ nào đó để bắt ông ấy!

Có một lúc ngừng khi Harry và Hermione xem xét ý kiến đó. Harry nghĩ nó có vẻ còn xa mới đúng sự thực. Mặt khác Hermione lại có vẻ bị gây ấn tượng.

Các bạn có biết không, tớ sẽ chẳng ngạc nhiên lắm đâu nếu đó là sự thực.

Cô bé tư lự gập nửa tờ báo lại. Khi Harry đặt dao và đĩa xuống, cô bé có vẻ đã thoát khỏi mơ màng.

Thôi được rồi, tớ nghĩ là chúng ta cần hoàn thành cho xong một bài luận cho giáo sư Sprout về cây tự dưỡng, và nếu gặp may chúng ta có thể bắt đầu luyện tập Lời Nguyên Ma thuật Vô tri Vô Giác trước bữa ăn trưa ...

Harry cảm thấy hơi có cảm giác cắn rút lưng tâm với ý nghĩ về đồng bài tập về nhà đang đợi cậu trên gác, nhưng bầu trời thật là trong xanh rực rỡ và cậu thì đã không cưỡi cây Tia chớp cả tuần nay rồi ...

Ý bọn tớ là, chúng tớ sẽ làm bài tập vào buổi tối, Ron nói, khi cậu và Harry đi qua bãi cỏ nằm thoải thoải về phía sân Quidditch, vai vác cây chổi, tai lưng búng với những lời cảnh cáo ghê gớm của Hermione về việc bọn chúng sẽ trượt trong kỳ thi Chứng chỉ phù thủy Thường Đẳng. Và chúng ta sẽ có vào sáng mai. Hermione đã chuẩn bị rất kỹ, đó là vấn đề của cậu ấy ... Dừng một lát, cậu bổ sung thêm với giọng có vẻ hi lo lắng, Cậu có nghĩ là cậu ấy định ngụ ý điều đó khi cậu ấy nói là chúng ta sẽ không có bài của cậu ấy không?

Phải, tớ nghĩ thế, Harry nói. Tuy nhiên, điều quan trọng là chúng ta phải luyện tập nếu chúng ta muốn ở lại đội Quidditch...

Phải, đúng vậy, Ron nói với giọng phấn khởi. Và chúng ta còn vô khối thời gian để hoàn thành công việc...

Khi họ đến sân Quidditch, Harry liếc nhìn qua bên phải cậu, chỗ những cái cây của Khu Rừng Cấm đang đu đưa buồn rầu. Chẳng có cái gì bay lên khỏi chỗ đó cả; bầu trời trong sáng không có vật gì cả ngoài mấy con cú xa xa đang lượn quanh tháp Chuồng Cú. Cậu không lý do để lo lắng; những con ngựa bay không làm hại cậu được; và cậu đẩy nó ra khỏi đầu óc mình.

Bọn chúng lấy những quả bóng ra khỏi hộp đựng bóng trong phòng thay đồ và bắt đầu luyện tập, Ron bảo vệ khung gôn cao ba feet, Harry chỉ ở vị trí Tầm thủ và cố gắng ném trái banh Quaffle qua Ron. Harry nghĩ rằng Ron chơi rất tốt; Ron chặn đứng được 3/4 số trái bóng mà Harry cố gắng ném qua Ron, bọn chúng càng luyện tập lâu, Ron chơi càng tốt. Sau vài tiếng đồng hồ, bọn trẻ quay trở về lâu đài để ăn trưa – trong khi đó Hermione ra sức biểu lộ ý nghĩ của cô bé rằng bọn chúng thật là vô trách nhiệm — sau đó, hai đứa lại quay trở lại sân Quidditch để sẵn sàng cho bài luyện tập thực sự. Toàn đội, trừ Angelina đã đợi sẵn trong phòng thay quần áo khi bọn chúng bước vào.

Ổn chứ, Ron? George nháy mắt nói với cậu.

Vâng ạ, Ron nói, cậu trở nên ít nói hơn lúc mọi người đi ra sân luyện tập.

Đã sẵn sàng thể hiện chưa, Thủ lĩnh Lả lướt? Fred nói, mái tóc bù xù phủ lên cái cổ áo của bộ đồ cầu thủ Quidditch, một nụ cười hằn học trên gung mặt.

Anh hãy im mồm đi, Ron nói, gương mặt trở nên lạnh lùng, và lần đầu tiên mặc bộ quần áo cầu thủ vào. Bộ quần áo vừa khít với nó hơn là Oliver Wood, cậu này có vai rộng hơn.

Tốt lắm tất cả mọi người, Angelina nói gia nhập với mọi người từ văn phòng Đội trưởng, cô đã thay quần áo. Alicia và Fred, các cậu hãy hộp đựng bóng lại đây. Ôi, có vài người đang quan sát chúng ta đấy, nhưng tớ muốn các cậu hãy lơ đi, được chứ?

Có một cái gì đó trong giọng nói lẽ ra là ngẫu nhiên của cô khiến cho Harry nghĩ rằng cậu biết ai là vị khách không mời, và nó được khẳng định, khi họ rời khỏi phòng thay đồ ra đến sân bóng thành ngập ánh nắng mặt trời rực rỡ, ở đó cang lên inh ỏi tiếng huýt sáo và những lời chế giễu từ phía đội Quidditch nhà và những kẻ cổ vũ đủ loại, những kẻ này đang đứng thành nhóm ở lưng chừng khán đài và giọng của bọn chúng vang lên oang oang khắp sân vận động.

Thằng nhãi Weasley đang cười cái gì thế kia? Malfoy gọi bằng giọng nói nhừa nhựa đầy châm chọc. Tại sao vẫn có người bay trên những cái gậy cũ kỹ bẩn thỉu như thế nhỉ?

Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson cười hô hố. Ron cười lên cái chối và đập xuống đất, Harry theo sát Ron, từ phía sau cậu nhìn thấy tai Ron đỏ bừng lên.

Lờ bọn chúng đi, cậu nói, cố gắng bắt kịp Ron, Chúng ta sẽ xem ai là người cười sau khi chúng ta chiến thắng bọn chúng ...

Đó chính là thái độ mà tớ muốn các cậu thể hiện, Harry, Angelina nói với vẻ tán thành, cô lượn xung quanh bọn chúng với trái banh Quaffle trong tay, gim tốc độ và lơ lửng ngay trước đội bay của mình. Tốt lắm, tất cả các cậu, chúng ta sẽ khởi động một chút cho ấm người, toàn đội chú ý -

Này, Johnson, đó là kiểu tóc gì vậy? Pansy Parkinson rú lên từ phía dưới. Tại sao lại có người muốn mình trông giống như thể là có những con giun nhô ra từ đầu vậy nhỉ?

Angelina hất mái tóc tết bím dài của mình ra khỏi khuôn mặt và vắn hết sức bình tĩnh, Tản rộng ra, được rồi, xem chúng ta có thể làm được cái gì nào ...

Harry lộn ngược lại từ tít tận bên kia sân. Ron hướng về phía gôn đối diện. Angelina nâng trái banh Quaffle bằng một tay và ném thẳng về phía Fred, Fred ném cho George, George ném cho Harry, Harry ném cho Ron, Ron đánh rơi trái bóng.

Bọn nhà Slytherin, cầm đầu là Malfoy, rú lên cười. Ron hạ xuống để đón lấy trái banh trước khi nó rơi xuống đất, cậu lượn một đường cầu thả, nghiêng khỏi cây chổi, và lấy lại độ cao, mặt cậu đỏ lên. Harry nhìn thấy Fred và George trao đổi những cái nhìn, nhưng trái với tính cách thường lệ, không ai trong hai người nói gì, và cậu thầm cảm ơn hai người vì việc đó.

Bắt lấy, Ron, Angelina gọi như chưa hề có gì xảy ra.

Ron ném trái banh Quaffle cho Alicia, Alicia ném trả lại cho Harry, Harry ném cho George...

Này, cái sẹo của mày sao rồi? Malfoy nói. Mày có chắc không cần nói dối không? Chắc hẳn rồi, đã một tuần mày nằm trong bệnh xá rồi, phải không?

George ném cho Angelina; cô ném ngược lại cho Harry, tuy bị bất ngờ nhưng cậu vẫn bắt được trái banh bằng các đầu ngón tay và nhanh chóng ném cho Ron, lúc này bị bất ngờ và bắt trượt trái banh hàng inch.

Tiếp tục đi nào, Ron, Angelina cáu kỉnh nói, khi cậu bé hạ xuống đất một lần nữa để đuổi theo trái banh. Hãy chú ý vào.

Khó có thể nói mặt của Ron hay trái banh đỏ hơn khi cậu lấy lại độ cao. Malfoy và đội nhà Slytherin lại rú lên cười.

Với nỗ lực lần thứ ba, Ron bắt được trái Quaffle; có lẽ do quá căng thẳng, cậu ném nó khá mạnh khiến nó bay thẳng về phía Katie và đâm trúng mặt cô bé.

Xin lỗi! Ron rên lên, phóng vọt về phía trước để xem cậu có gây ra thiệt hại gì không.

Quay trở lại vị trí, cô ấy không sao! Angelina gầm lên. Nhưng khi cậu ném banh cho một đồng đội, cô gắng đừng làm người ta ngã khỏi chổi, nhớ chưa? Có những trái Bludgers làm việc đó rồi!

Mũi của Katie đang chảy máu. ở phía dưới, bọn nhà Slytherins đang dậm chân chế giễu. Fred và George lại chỗ Katie.

Cầm lấy cái này, Fred nói, lôi ra từ trong túi và đưa cho cô bé vật gì đó nhỏ và có màu tím, Nó sẽ làm sạch trong nháy mắt.

Được rồi, Angelina gọi to, Fred, George, hãy lấy gậy và trái banh Bludger ra đây. Ron, hãy đứng vào vị trí trước gôn. Harry thả trái banh Snitch khi chị bảo nhé. Chúng ta sẽ tập trung mục tiêu vào khung thành của Ron, rõ chưa.

Harry bám theo hai anh em sinh đôi để tìm trái Snitch.

Ron vụng về như một con lợn, đúng không? George cài nhàu, khi ba bọn chúng hạ cánh xuống gần cái hộp đựng banh, mở nó ra để lấy một trái Bludgers và một trái Snitch.

Cậu ấy chỉ căng thẳng quá thôi, Harry nói, Cậu ấy chơi rất tốt khi chúng em luyện tập cùng nhau vào sáng hôm nay.

Phải, anh hy vọng là nó không ốm o gầy mòn qua nhanh, Fred ử rử nói.

Họ quay trở lại không trung. Khi Angelina huýt sáo, Harry thả trái Snitch ra, Fred và George thả trái Bludger. Từ lúc đó, Harry khó có thể theo dõi người khác đang làm gì. Nhiệm vụ của cậu là bắt được trái banh vàng nhỏ xíu đang vỗ cánh điên cuồng để thu được 150 điểm, để làm được điều này cần phải đạt được tốc độ khủng khiếp và kỹ năng điều luyện. Cậu tăng tốc, lộn mèo, quẹo lên và xuống qua các người đang bám đuổi, không khí ấm áp của mùa thu đập vào mặt cậu, và tiếng kêu xa xăm của bọn Slytherin trở thành những tiếng vô nghĩa trong tai cậu ... nhưng không lâu, tiếng còi làm cậu phải ngừng lại.

Dừng lại – dừng lại – Dừng lại! Angelina thét lên. Ron – cậu không tập trung bảo vệ khu vực giữa!

Harry nhìn Ron, lúc này đang lượn ngay trước cái vòng bên tay trái, để lại hai cái vòng còn lại hoàn toàn trống và không được bảo vệ.

Ôi... xin lỗi...

Cậu phải di chuyển xung quanh trong khi cậu trông chừng bọn Truy thủ! Angelina nói. Và hãy ở vị trí trung tâm trừ phải cậu phải di chuyển để bảo vệ cái vòng, hoặc bay lượn tròn quanh chúng, nhưng không được trượt hẳn sang một phía như vậy, cách mà cậu đã làm trong ba bàn thua gần đây!

Xin lỗi... Ron lặp lại, gương mặt đỏ bừng của cậu sáng lên như đèn hiệu nổi bật trên nền trời trong xanh rực rỡ.

Còn Katie, cậu không thể làm gì với cái mũi chảy máu của mình à?

Đã càng lúc càng tệ! Katie khó nhọc nói trong lúc vẫn cố gắng chặn máu chảy từ mũi.

Harry liếc nhìn Fred, lúc này trông rất lo lắng và đang soát lại các túi quần. Cậu nhìn thấy Fred lôi ra cái gì đó màu tím, kiểm tra nó trong giấy lát rồi nhìn trở lại Katie, rõ ràng là rất hoảng sợ.

Thôi nào, hãy cố gắng lần nữa thử coi, Angelina nói. Cô lò tẹt bon nhà Slytherin, lúc này đang hô khẩu hiệu Bọn nhà Gryffindor là lũ bại trận, Bọn nhà Gryffindor là lũ bại trận, nhưng chắc chắn là cô cứng người lại trên cây chổi.

Lần này họ bay được khoảng 3 phút thì tiếng còi của Angelina lại vang lên. Harry dõi theo trái banh Snitch bay vòng vòng ở khung thành đối diện, và cảm thấy buồn phiền.

Cái gì nữa đây? cậu nói với Alicia là người đứng gần cậu nhứt với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Katie có vấn đề, cô nói cộc lốc.

Harry quay nhìn Angelina, Fred và George đang bay hết sức nhanh đến mức có thể về phía Katie. Harry và Alicia cũng lao theo họ. Rõ ràng là Angelina đã ngừng luyện tập rất đúng lúc; Katie trắng bệch như viên phấn và đầy máu.

Cô ấy cần đến bệnh xá, Angelina nói.

Chúng tớ sẽ đưa Katie đi, Fred nói. Cô ấy, ờ... có thể đã vô tình nuốt nhầm phải Blood Blisterpod -

Thôi được, không thể luyện tập mà thiếu Tấn thủ và Truy thủ được, Angelina rầu rĩ nói khi Fred và George đỡ Katie về phía lâu đài. Đi thay đồ thôi.

Bọn nhà Slytherin vẫn tiếp tục la ó khi họ quay về phòng thay đồ.

Buổi luyện tập thế nào? Hermione lạnh nhạt hỏi một tiếng rưỡi sau đó, khi Harry và Ron trèo qua lỗ hổng sau bức chân dung vào phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor.

Hôm nay... Harry mở mồm.

Hoàn toàn tệ hại, Ron uể oải nói, đắm mình trong cái ghế bành cạnh Hermione. Cô bé nhìn Ron và vẻ băng giá của cô có vẻ bắt đầu tan ra.

Không sao, đó mới chỉ là lần đầu tiên thôi mà, cô nói với vẻ an ủi, chắc chắn là chuyện đó cần có thời gian -

Ai nói là do tớ mà buổi luyện tập hôm nay trở nên tệ hại đâu? Ron làu bàu.

Không ai nói cả, Hermione nói, có vẻ thủ thế, Mình nghĩ là -

Bạn nghĩ mình chỉ là đồ vô dụng thôi chứ gì?

Không, tất nhiên là mình không nghĩ thế! Xem này, bạn nói là hôm nay rất tệ hại nên tớ chỉ... -

Mình đi làm bài tập đây, Ron tức giận nói và nhảy mạnh trên các bậc thang gác dẫn đến Phòng Ngủ Nam và biến mất khỏi tầm nhìn. Hermione quay sang Harry.

Cậu ấy chơi tồi lắm hả?

Không tệ lắm, Harry nói khẳng định.

Hermione nhướn mày lên.

Mình cho rằng cậu ấy không thể chơi tốt hơn, Harry lầu bầu, nhưng đó chỉ là buổi đầu tiên, như bạn nói đấy ...

Cả Harry lẫn Ron đều có vẻ không thể tập trung vào đồng bài tập ở nhà được vào tối hôm đó. Harry biết là Ron quá bận tâm với kết quả tồi tệ của buổi luyện tập Quidditch và tự Ron cảm thấy rất khó vứt bỏ những lời chế giễu Gryffindor là lũ bại trận ra khỏi đầu.

Bọn chúng mất cả ngày Chủ Nhật trong Phòng Sinh Hoạt Chung, vui mình trong đồng sách, trong khi đó gian phòng hết đầy những người lại chuyển sang trống trơn. Đó là một ngày đẹp trời và phần lớn học sinh của nhà Gryffindors tiêu khiển bằng cách ra ngoài, tắm trong ánh nắng mặt trời cuối cùng của năm. Khi tối đến, Harry bắt đầu cảm thấy như có ai đó đang gõ trong đầu cậu.

Bạn biết không, trong tuần chúng ta nên cố gắng hoàn thành các bài tập nhiều hơn, Harry cầu nhàu với Ron, khi bọn chúng cuối cùng cũng gác bài luận dài lê thê về những lời phù phép buồn tẻ của Giáo sư McGonagall sang một bên và chuyển sang bài luận cũng dài và khó không kém của Giáo sư Sinistra về Các mặt trăng của sao Mộc.

Phi đấy, Ron nói, cậu lấy tay day day đôi mắt mọng máu và lần thứ năm, ném mẩu giấy da hồng vào đồng lửa bên cạnh đó. Nghe này... chúng ta có nên đề nghị Hermione cho xem những cái mà cậu ấy đã làm không?

Harry liếc nhìn Hermione; cô bé đang ngồi với con Crookshanks trong lòng và tán gẫu vui vẻ với trong khi một đôi kim đan đang nhảy nhót trong không trung trước mặt cô bé, nó đang đan một đôi tất gia tinh chưa thành hình dáng.

Không, cậu nặng nề nói, Bạn biết là cậu ấy sẽ không để cho chúng ta xem đâu.

Và bọn chúng lại cắm cúi với đồng bài vở trong khi bên ngoài cửa sổ, bầu trời bầu trời bắt đầu sẫm màu dần. Đám đông trong Phòng Sinh hoạt chung bắt đầu thưa dần. Vào lúc Mười một giờ rưỡi, Hermione đi qua bọn chúng, ngáp dài.

Gần xong rồi chứ?

Không, Ron cộc cằn nói.

Mặt trăng lớn nhất của Sao Mộc là Ganymede chứ không phải là Callisto, cô bé nói và chỉ qua vai Ron dòng chữ bị sai trong bài luận Thiên Văn Học, Và ở chỗ này có núi lửa.

Cám ơn, Ron cầu nhàu và xóa đi những câu bị sai.

Xin lỗi, mình chỉ -

Tốt thôi, nếu cậu đến đây để chỉ trích -

Ron -

Mình không dư thời gian để nghe ba lời thuyết pháp đó, được chưa, Hermione, mình đang ngập cổ ở đây -

Không phải đâu, xem này!

Hermione chỉ ra cửa sổ gần nhất. Cả Harry và Ron ngược nhìn lên. Một con cú bảnh chọe đang kêu rít lên đậu ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm vào Ron.

Đó có phải là con Hermes không nhỉ? Hermione nói có vẻ ngạc nhiên.

Chính nó! Ron nói lặng lẽ, ném cây bút lông xuống và đứng dậy. Anh Percy viết cái quái gì cho mình được nhỉ?

Cậu băng qua gian phòng đến bên cửa sổ, mở nó ra; con Hermes bay vào trong, đậu lên bài luận của Ron và chìa chân có một lá thư buộc ở đó. Ron tháo lấy lá thư và con cú bay đi ngay lập tức để lại một vết mực hình dấu chân trên cái bản đồ mặt trăng của cậu bé.

Đó là một bức thư tay của anh Percy, Ron nói, quay trở lại ngồi phịch xuống cái ghế và nhìn trừng trừng vào những từ viết ngoài cuộn giấy: Ronald Weasley, Nhà Gryffindor, trường Hogwarts. Cậu nhìn lên hai đứa. Các bạn có hình dung được nó là cái gì không?

Mở nó ra! Hermione hăm hờ nói, và Harry gật đầu tán thành.

Ron tháo cuộn giấy ra và bắt đầu đọc. Cậu càng đọc thì càng tỏ ra giận dữ. Khi cậu đọc xong, trông cậu có vẻ vô cùng phẫn nộ. Ron ném lá thư cho Harry và Hermione, hai đứa chum đầu vào và cùng đọc lá thư:

Ron thương mến,

Anh vừa được biết (từ không ai khác mà chính là ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, ông ấy đã được nghe tin này từ cô giáo mới của em là Giáo sư Umbridge) rằng em đã trở thành một Huynh trưởng của trường Hogwarts.

Thực sự là anh đã rất ngạc nhiên và hài lòng khi anh nghe được tin này và muốn chúc mừng em. Anh phải thừa nhận là anh luôn lo ngại em sẽ đi theo con đường của Fred và George, chứ không lựa chọn con đường của anh đã đi, vì thế em có thể hình dung những cảm xúc của anh khi anh nghe rằng em đã không còn lươn lẹo mà quyết định gánh vác trách nhiệm thực sự.

Nhưng anh muốn không chỉ đơn thuần là chúc mừng em, mà còn hơn thế nữa, Ron à, anh muốn cho em vài lời khuyên, và đó là lý do tại sao anh gửi lá thư này vào tối nay chứ không phải đợi đến chuyển thư vào buổi sáng như thường lệ. Hy vọng rằng em có thể đọc lá thư này tránh xa những con mắt tọc mạch và quấy rầy.

Từ những gì mà ông Bộ trưởng vô tình hỏ ra khi thông báo cho anh cái tin em đang là một Huynh trưởng, anh suy ra là em vẫn gặp gỡ thường xuyên thằng bé Harry Potter. Anh

phải nói với em, Ron à, là không gì có thể làm em có nguy cả bị mất cái huy hiệu Huynh Trưởng cao bằng việc tiếp tục thân thiết với thằng bé đó. Phải, anh chắc là em sẽ ngạc nhiên nghe nghe thấy như vậy – anh không nghi ngờ là em hẳn sẽ nói Potter luôn được cụ Dumbledore ưu ái — nhưng anh cảm thấy chắc chắn phải nói với em rằng cụ Dumbledore có thể sẽ làm hiệu trưởng trường Hogwarts không lâu nữa và những người có quan điểm rất khác – và chắc chắn là chính xác hơn – sẽ giám sát hành vi của thằng Potter. Anh không thể nói nhiều ở đây, nhưng nếu em xem tờ Nhật Báo Tiên Tri sáng mai, em sẽ rõ ràng gió đang thổi theo hướng nào — và xem liệu em có thể nhận thức rõ vai trò của mình không!

Thực sự, Ron, em không muốn bị trừng phạt theo thằng Potter chứ, điều đó có thể sẽ phương hại đến tiền đồ của em, ý anh là đến cuộc sống sau khi em tốt nghiệp. Em hẳn phải nhận thức được hậu quả việc ba chúng ta hộ tống thằng bé đến phiên toà, thằng Potter đã vướng phải một phiên toà kỷ luật mùa hè rồi, trước toàn thể thành viên của Wizengamot và nó đã không phải là dễ dàng thoát ra khỏi đó. Nó thoát khỏi chỉ nhờ một bằng chứng rất vặt vãnh không có sức thuyết phục, nếu em hỏi anh, và nhiều người mà anh đã nói chuyện vẫn tin là nó có tội.

Có thể là em sợ việc cắt đứt quan hệ với thằng Potter – anh biết là thằng bé đó không bình thường cho lắm, hơn thế nữa có khuynh hướng bạo lực – nhưng nếu em có bất kỳ lo lắng nào đại loại như vậy, hay phát hiện bất cứ điều gì trong hành vi của thằng Potter có thể làm phiền em, anh khẩn thiết khuyên em nên nói chuyện với cô Umbridge, một người phụ nữ trung thực và rất thú vị, người mà anh biết sẽ rất vui mừng được cho em lời khuyên.

Nhắc đến chuyện này lại buộc anh phải cho em thêm một lời khuyên nữa. Như anh đã ám chỉ ở trên, để chế Dumbledore sẽ kết thúc sớm trong nay mai. Sự trung thành của em, Ron à, không phải là giành cho ông ta, mà là cho trường học và Bộ Pháp thuật. Anh rất lấy làm tiếc phải nói với em như vậy, hơn nữa, giáo sư Umbridge đang phải đương đầu với một số các giáo viên liên kết với nhau khi cô ấy cố gắng tiến hành một số thay đổi cần thiết trong trường Hogwarts mà Bộ Pháp thuật thiết tha mong muốn (mặc dù công việc đó sẽ trở nên dễ dàng hơn vào tuần tới — một lần nữa anh lại nhắc lại, hãy xem Nhật báo Tiên tri ngày mai!). Anh chỉ có thể nói thế này – một học sinh thể hiện ý muốn giúp đỡ giáo sư Umbridge bây giờ sẽ có thể đạt được một vị trí tốt ở Đoàn Huynh Trưởng trong vài năm!

Anh rất lấy làm tiếc phải nói rằng anh không thể gặp em mùa hè vừa qua. Thật là đau đớn phải chê trách ba má của chúng ta, nhưng anh e là anh không thể sống dưới mái nhà của ba má thêm một giây phút nào nữa chừng nào họ còn tiếp tục tham gia vào cái đám người nguy hiểm quanh lão Dumbledore. (Nếu như em định viết cho má, em có thể nói cho má biết là ông Sturgis Podmore, người bạn lớn của lão Dumbledore hiện đã được đưa đến nhà tù Azkaban vì tội đột nhập vào Bộ Pháp Thuật. Có thể điều đó sẽ mở mắt cho ba má về những tên tội phạm tầm thường mà ba má đang qua lại.) Bản thân anh cảm thấy thực là may mắn vì đã thoát ra khỏi việc quan hệ với cái đám người tội lỗi đó – ông Bộ trưởng thực sự là đã tỏ ra không thể tử tế hơn thế nữa — và anh hy vọng, Ron à, em sẽ không để cho những ràng buộc với gia đình che mắt em khỏi những bản chất lầm lạc trong niềm tin và hành động của ba má. Anh tuyệt đối tin hy vọng là ba má sẽ nhận ra ba má đã sai lầm như thế nào đúng lúc và anh sẽ, tất nhiên rồi, luôn sẵn lòng chấp nhận lời xin lỗi của ba má khi cái ngày đó đến.

Hãy suy nghĩ cẩn thận những điều anh vừa nói, đặc biệt là về Harry Potter, và một lần nữa chúc mừng em đã trở thành Huynh Trưởng.

Anh trai thương mến của em,

Percy

Harry ngược nhìn Ron.

Ờ, cậu nói, cố gắng cho giọng có vẻ như cậu xem lá thư như một trò giỡn, Nếu bạn muốn - ờ - cái gì ấy nhỉ? - cậu kiểm tra lá thư của Percy - À phải - "cắt đứt quan hệ" với mình, mình thề là mình sẽ không sử dụng bạo lực.

Trả nó lại cho tớ, Ron chìa tay ra. Anh ấy là - Ron nói nhát gừng, xé lá thư của Percy làm đôi một tên git - cậu xé làm tư lớn nhất - cậu xé làm tám thế giới. Cậu ném những mảnh giấy bị xé vào lửa.

Thôi nào, chính mình phải làm xong những bài tập này trước khi trời sáng, cậu mạnh mẽ nói với Harry, và kéo bài luận của giáo sư Sinistra trở lại phía mình.

Hermione nhìn Ron với vẻ mặt lạ lùng.

Nào đưa đây cho mình, cô bất ngờ nói.

Cái gì cả? Ron nói.

Đưa chúng cho mình, mình sẽ xem và sửa cho, cô nói.

Bạn nghiêm túc chứ? Hermione, bạn đúng là cứu tinh của mình, Ron nói, Mình có thể đền đáp bạn cái gì đây-?

Cái mà bạn có thể nói là, "Chúng mình hứa là sẽ không bao giờ làm bài tập chậm trễ như vậy nữa," cô bé nói, đưa cả hai tay ra cầm lấy các bài luận, nhưng trông cô có vẻ lại vui vẻ như mọi khi.

Cám ơn bạn cả triệu lần, Hermione, Harry yếu ớt nói trong khi chuyển bài luận của cậu qua và thả mình vào chiếc ghế bành, day nhẹ đôi mắt.

Bây giờ đã quá nửa đêm và phòng sinh hoạt chung chẳng còn ai ngoài ba bọn chúng và con mèo Crookshanks. Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng bút lông của Hermione tẩy xoá những câu này hay câu khác trong bài tập và tiếng lật những trang giấy khi cô bé kiểm tra các chi tiết khác nhau trong các quyển sách tham khảo nằm vung vãi khắp bàn. Harry đã kiệt sức. Cậu có cảm giác muốn bệnh, trống rỗng và lạ lùng trong dạ dày vì chẳng thể làm gì được với sự mệt nhọc và tất cả những điều làm với lá thư hiện đang cháy đen giữ đông lửa.

Cậu biết là một nửa số người tại Hogwarts nghĩ rằng cậu không bình thường, thậm chí còn điên nữa; cậu biết là tờ Nhật báo Tiên tri đăng những lời đánh giá đầy ác ý về cậu hàng tháng nay rồi, nhưng việc nhìn thấy nó được viết ra như anh Percy đã làm, việc biết rằng anh Percy đang khuyên bảo Ron bỏ rơi cậu và thậm chí báo cáo các câu chuyện về cậu cho bà Umbridge, những việc đó làm cho hoàn cảnh của cậu trở nên thực hơn bất cứ cái gì. Cậu biết anh Percy được bốn năm, đã ở trong nhà anh suốt các kỳ nghỉ hè, ở chung lều với anh ấy trong thời gian diễn ra Cúp thế giới Quidditch, đã được anh ấy cho điểm tối đa trong

nhiệm vụ thứ hai của của thi Cúp Tam Pháp Thuật hồi năm ngoái, nhưng bây giờ, anh Percy nghĩ rằng cậu là không bình thường và có khả năng gây bạo lực.

Lòng tràn ngập nỗi cảm thông với cha đỡ đầu, Harry nghĩ rằng chú Sirius hẳn là người duy nhất cậu nghĩ là có thể thực sự hiểu được cậu cảm thấy như thế nào vào lúc này, bởi chú Sirius cũng ở trong hoàn cảnh giống vậy. Gần như tất cả mọi người trong giới phù thủy đều nghĩ rằng chú Sirius là một tên giết người nguy hiểm và là một kẻ tay sai của Voldemort vĩ đại, và chú đã phải sống với áp lực đó trong 14 năm ròng ...

Harry chớp mắt. Cậu vừa nhìn thấy cái gì đó trong đồng lửa mà đúng ra thì không thể ở đó được. Nó thành linh xuất hiện và biến mất ngay lập tức. Không... không thể như thế được ... hẳn là cậu đã tưởng tượng ra nó bởi cậu đang nghĩ về chú Sirius...

OK, viết lại cái này đi, Hermione nói với Ron, đẩy bài luận và một tờ giấy phủ lên bài viết của cô bé về phía Ron, Sau đó, bổ sung phần kết luận mà mình đã viết cho bạn.

Hermione, bạn quả thực là người tuyệt vời nhất mà mình từng gặp, Ron yếu ớt nói, Và nếu như mình lại tỏ ra thô lỗ với bạn một lần nữa -

- Mình nghĩ là cậu sẽ trở lại như cũ thôi, Hermione nói. Harry, bài của bạn bỏ cả trừ một đoạn gần cuối, mình nghĩ là bạn hẳn đã nghe nhầm lời giáo sư Sinistra, Europa bị bao phủ bởi băng chứ không phải là chuột (ND:hai từ này đọc vần với nhau: ice và mice) -Harry à?

Harry đã trượt khỏi ghế, quì trên đầu gối và bây giờ đang cúi người trên tấm thảm mơn xơ xác trải trước lò sưởi, nhìn chăm chăm vào đồng lửa.

Này - Harry? Ron nhập ngừng nói. Tại sao bạn lại ngồi như vậy?

Vì mình vừa nhìn thấy đầu của chú Sirius trong đồng lửa, Harry nói.

Cậu nói hoàn toàn bình tĩnh; lần cuối cùng, cậu đã nhìn thấy đầu của chú Sirius trong đồng lửa và nói chuyện với chú vào năm ngoái; tuy nhiên, cậu không chắc lắm là lần này cậu đã thực sự nhìn thấy ... cái đầu biến mất rất nhanh ...

Đầu của chú Sirius? Hermione lặp lại. Bạn định nói là giống như khi chú ấy muốn nói chuyện với bạn trong suốt thời gian diễn ra cuộc thi Cúp Tam Pháp Thuật à? Nhưng chú ấy sẽ không làm như thế vào lúc này, nó sẽ quá là - chú Sirius!

Cô bé thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào đồng lửa; Ron đánh rơi cây bút. Ở giữa đồng lửa đang neho vui nhảy múa hiện ra đầu của chú Sirius, mái tóc đen dài bao phủ quanh gương mặt đang cười toe toét.

Chú bắt đầu nghĩ là con đã vào giường trước khi những người khác biến mất khỏi đây, chú nói. Chú kiểm tra hàng tiếng đồng hồ rồi.

Chú thò đầu ra khỏi đồng lửa mỗi tiếng đồng hồ à? Harry nói, suýt phá ra cười.

Chỉ vài giây thôi để kiểm tra xem còn ai không.

Thế nhờ chú bị nhìn thấy thì sao? Hermione lo lắng nói.

Ờ, chú nghĩ là có một cô bé năm nhất, chú đoán dựa vào cái nhìn của cô bé – có thể đã thoáng nhìn thấy chú lúc sớm, nhưng đừng có lo Sirius vội vàng nói khi thấy Hermione bịt tay lên mồm, Chú biến ngay lúc cô bé nhìn trở lại và chú cá là cô bé chỉ nghĩ rằng đó là một khúc gỗ có hình dáng bất bình thường hay cái gì đó tương tự vậy.

Nhưng mà, chú Sirius, đây là rủi ro rất tồi tệ - Hermione bắt đầu.

Con nói sao mà giống bác Molly quá, chú Sirius nói. Đây là cách duy nhất để chú có thể gặp Harry và trả lời bức thư của nó mà không phải sử dụng mật mã - mà mật mã nào rồi cũng có thể bị phá.

Ngay khi chú nhắc đến lá thư của Harry, cả Hermione và Ron quay lại nhìn chăm chăm vào cậu.

Bạn không nói là bạn đã viết cho chú Sirius! Hermione nói với vẻ buột tội.

Mình quên mất, Harry nói, điều này hoàn toàn là sự thực; cuộc chạm trán với Cho tại Chuồng Cú đã quét sạch mọi thứ khỏi đầu cậu. Đừng có nhìn mình như thế, Hermione, không một ai có thể đoán ra được thông tin bí mật gì từ lá thư đó, đúng không chú Sirius?

Đúng vậy, lá thư rất kín đáo, chú Sirius mỉm cười nói. Dù sao, chúng ta cũng phải nhanh lên để phòng trường hợp chúng ta bị quấy rầy cắt ngang – vết theo của con.

Cái gì cơ -? Ron bắt đầu, nhưng Hermione cắt ngang cậu. Chúng ta sẽ nói sau. Tếp tục đi chú Sirius.

Chú biết không thể giỡn chơi được mỗi khi nó bị đau đầu, nhưng chúng ta không nghĩ là thực sự cần phải lo lắng nhiều về nó, đúng không?

Vâng ạ, và cụ Dumbledore nói rằng nó sẽ đau mỗi khi Voldemort có tình cảm mạnh mẽ, Harry nói, và như thường lệ, lờ đi những cái nhìn mặt của Ron và Hermione. Vì vậy, có thể là, con cũng không biết nữa, hẳn đã tức giận hay đại loại như vậy vào cái đêm con bị phạt cấm túc.

Tốt lắm! bây giờ hẳn đã trở lại nên vết theo sẽ bị đau thường xuyên hơn, Schú irius nói.

Chú có nghĩ là giáo sư Umbridge đã làm cái gì đó khi chạm vào con lúc con bị phạt cấm túc ở chỗ bà ấy không? Harry hỏi.

Chú nghi ngờ việc đó, chú Sirius nói. Chú biết tiếng tăm của bà ấy và chú chắc chắn bà ấy không phải là một Tử thần Thực tử -

Bà ấy đủ xấu xa để trở thành bọn chúng, Harry ủ rũ nói, Ron và Hermione gật đầu mạnh mẽ để tán thành.

Phải, nhưng thế giới này lại không chia ra thành những người tốt và những Tử Thần Thực Tử, chú Sirius nói với nụ cười châm biếm. Chú biết là bà ấy rất khó chịu trong công việc, tuy nhiên — cháu nên lắng nghe thầy Remus nói về bà ấy.

Thầy Lupin cũng biết bà ấy ạ? Harry sốt sắng hỏi, cậu nhớ lại những lời bình phẩm của giáo sư Umbridge về những kẻ tạt chủng nguy hiểm trong tiết học đầu tiên.

Không, chú Sirius nói, Nhưng bà ấy đã thảo ra một Đạo luật chống lại Người Hoá Sói cách đây hai năm khiến cho thầy Lupin không thể kiểm được việc làm.

Harry nhớ lại trông thầy Lupin tồi tàn như thế nào vào thời gian đó và sự căm ghét giành cho giáo sư Umbridge trở nên sâu sắc hơn bao giờ hết.

Cái gì làm cho bà ấy chống lại những Người Hoá Sói?" Hermione tức giận nói.

Chắc là do sợ hãi, chú đoán thế, chú Sirius nói, mỉm cười khi thấy cô bé phẫn nộ. Rõ ràng là bà ấy ghê tởm những người mang trong mình một nửa dòng máu người; năm ngoái, bà ấy phát động một chiến dịch tập trung những người đó lại, buộc họ đeo thẻ. Hãy thử tưởng tượng xem phải hao phí thời gian và công sức như thế nào để khùng bố mấy người đó trong khi thả lỏng những đám giẻ rách như Kreacher.

Ron cười to nhưng Hermione có vẻ không vui.

Chú Sirius! cô nói với vẻ quả trách. Thiết tình mà nói, nếu như chú nỗ lực một chút xúi với Kreacher, con tin chắc là ông ấy sẽ đáp ứng lại. Suy cho cùng, chú là thành viên duy nhất trong gia đình mà ông ấy phục vụ, và Giáo sư Dumbledore nói rằng -

Thế nào, bài ging của giáo sư Umbridge như thế nào? Sirius cắt ngang. Liệu bà ấy có luyện cho các con giết những kẻ tạp chủng không?

Không, Harry nói, lẽ Hermione trông có vẻ bị sỉ nhục khi bị cắt ngang bài phát biểu bảo vệ. Bà ấy không để cho bọn con thực hiện phép thuật nữa cơ!

Tất cả những gì bọn con làm là đọc quyển sách giáo khoa ngu ngốc, Ron nói.

Rõ rồi, chú Sirius nói. Nguồn tin nội bộ của chúng ta từ Bộ Pháp Thuật cho biết ông Fudge không muốn các con được luyện tập chiến đấu.

Luyện tập chiến đấu! Harry hoài nghi lặp lại. Thế ông ấy nghĩ bọn con làm cái quái gì ở đây, lập một đội quân phù thủy chắc?

Đó chính xác là cái ông ấy nghĩ con đang làm, chú Sirius nói, Ờ, đúng hơn thì, đó chính xác là cái mà ông ấy sợ cụ Dumbledore đang làm - lập một đội quân riêng, để cụ có thể kiểm soát được Bộ Pháp Thuật.

Tất cả ngừng lặng vào lúc đó, sau đó Ron nói, Đó là điều ngu ngốc nhất mà con được nghe, không kể đến cái đống mà Luna Lovegood đã nói.

Vì vậy, bọn con bị ngăn không cho học môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám chỉ bởi vì ông Fudge sợ bọn con sẽ sử dụng những Lời Nguyên để chống lại Bộ Pháp Thuật? Hermione nói hết sức giận dữ.

Trúng phóc, chú Sirius nói. Ông Fudge cho rằng cụ Dumbledore sẽ không ngừng lại chừng nào cụ chưa nắm được quyền lực. Ông ấy bị hoang tưởng về cụ Dumbledore. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi ông ấy vu cáo một tội gì đó và bắt giữ cụ Dumbledore thôi.

Điều đó nhắc nhở Harry về lá thư của anh Percy.

Chú có biết cái gì sẽ xảy đến với cụ Dumbledore trong tờ Nhật Báo Tiên tri ngày mai không? Anh trai Percy của Ron cho rằng sẽ có -

Chú không biết, chú Sirius nói, Chú không gặp ai trong Hội Huynh đệ Phượng Hoàng suốt những ngày cuối tuần qua, tất cả bọn họ đều bận. Chỉ có mỗi Kreacher và chú ở đó thôi

Rõ ràng là có chút cay đắng trong giọng chú Sirius.

Thế chú cũng không có tin tức gì của bác Hagrid à?

À phải... chú Sirius nói, Bác ấy đáng lẽ đã trở về lúc này rồi, nhưng không ai ai biết chắc cái gì đã xảy ra với bác. Sau đó khi nhìn thấy vẻ mặt bị tác động mạnh của bọn chúng, chú nói thêm, Nhưng cụ Dumbledore không lo lắng lắm, vì vậy các con cũng đừng có tự đặt mình vào tình trạng lo lắng đó; Chú chắc là bác Hagrid sẽ ổn thôi.

Nhưng nếu bác ấy đáng lẽ là phải trở về rồi ... Hermione nói với giọng nhỏ và lo lắng.

Bà Maxime đi cùng với bác ấy, chúng ta vẫn liên lạc với bà ấy và bà ấy nói rằng họ đã chia tay nhau để trở về nhà - nhưng không có vẻ gì là bác ấy bị thương hay là - không có vẻ gì là bác ấy không ổn.

Không tin tưởng lắm, Harry, Ron và Hermione trao đổi cho nhau những cái nhìn lo lắng.

Nghe này, đừng có hỏi quá nhiều về bác Hagrid, chú Sirius hấp tấp nói, nó chỉ khiến cho người ta chú ý thêm vào sự thật là bác ấy chưa trở lại và chú biết là cụ Dumbledore không muốn thế. Bác Hagrid rất vững chãi, bác ấy sẽ ổn thôi. Và khi bọn chúng không có vẻ vui mừng với điều đó, chú Sirius để thêm, Khi nào bọn cháu có chuyến viếng thăm làng Hogsmeade vào cuối tuần? Chú đang nghĩ, chúng ta đã ở ga với một con chó, đúng không? Chú nghĩ rằng chú có thể —

Không! Harry và Hermione cùng nói to.

Chú Sirius, chẳng lẽ chú không đọc Nhật báo Tiên tri? Hermione nói với vẻ lo lắng.

Tờ báo đó, chú Sirius lầu bầu nói, Bọn họ luôn đoán mò xem chú ở đâu, họ chẳng bao giờ biết nơi ẩn trốn thực sự của chú -

Phải, nhưng bọn con nghĩ rằng, lần này họ sẽ đoán ra, Harry nói. Cái điều mà thằng Malfoy nói trên tàu ho khiến bọn con nghĩ rằng nó đã biết đó là chú, và bố nó cũng có mặt trên sân ga lúc đó, chú Sirius - chú biết đấy, là lão Lucius Malfoy - vì vậy chú đừng có đến đây, bất kể chú làm điều gì. Nếu thằng Malfoy nhận ra chú nữa -

Thôi được, thôi được, chú biết rồi, chú Sirius. Chú có vẻ không hài lòng. Chỉ là ý tưởng thôi mà, chú nghĩ là con thích chúng ta đi cùng nhau.

Con rất muốn, con chỉ không muốn chú bị đưa vô lại ngục Azkaban! Harry nói.

Có một lúc ngừng khi cú nhìn vào Harry, có một nếp nhăn giữa hai mắt trũng sâu của chú.

Con không giống ba con nhiều như chú nghĩ, cuối cùng chú nói, có một chút lạnh nhạt trong giọng chú. Hiếm nguy luôn là trò giỡn đối với anh James.

Xem này -

Thôi được rồi, chú nên đi thôi, chú nghe thấy tiếng Kreacher đang xuống gác, chú Sirius nói, nhưng Harry chắc chắn là chú đang nói dối. Hãy viết cho chú thông báo thời gian chú có thể trở lại đây qua đồng lửa, được không? Nếu như cháu có thể chấp nhận rủi ro?

Có một tiếng bộp nhẹ, và ni vồn đầu của chú Sirrus hiện ra lại hoàn toàn là ngọn lửa như cũ.